

MONITOR

zpravodajský čtrnáctideník

ROČNÍK I., ČÍSLO 6

16. PROSINEC 2004

(za dobrovolné příspěvky)

Jeden je Bůh, a ten slovem a moudrostí vše učinil a uspořádal. A je tu jeho Slovo, náš Pán Ježíš Kristus, ten se v posledních časech stal člověkem a žil mezi lidmi, aby spojil konec s počátkem, to jest člověka s Bohem.

Proto proroci, obdařeni od tohoto Slova prorockým charismatem, ohlašovali jeho příchod v lidském těle. Podle přání Otce se tak sloučil a spojil Bůh a člověk. Boží slovo od samého počátku oznamovalo, že lidé Boha uvidí a že Bůh s nimi bude na zemi pobývat a rozmlouvat, že se ujme tvora, kterého stvořil, až mu přinese spásu, a že se mu dá poznat, že nás zachrání z rukou všech, kdo nás nenávidí, to jest vysvobodí od veškerého ducha hříchu, a způsobí, abychom mu

zbožně a spravedlivě sloužili po všechny dny svého života a aby člověk proniknut Božím Duchem vešel do slávy Otce.

Proroci tedy předpovídali, že lidé uvidí Boha; jak to říká i sám Pán: *Blahoslavení čis-tého srdce, neboť oni budou vidět Boha.*

Pro jeho vznešenost a nevyslovitelnou slávu *nikdo nemůže Boha spatřit a zůstat naživu*; Otec totiž přesahuje naše vnímání. Avšak pro svou lásku a dobrotu, a protože může všechno, poskytl těm, kteří jej milují, i to, že mohou vidět Boha; jak to také předpovídali proroci, že *co je nemožné u lidí, je možné u Boha.*

*Z traktátu „Proti bludným naukám“
od svatého biskupa Ireneje*

Vážení čtenáři, děkujeme Vám znovu za Vaši přízeň. Tušíme nebo víme, že máte spoustu práce, málo času a těch vět, které za den přečtete, je obrovské množství. Číst pravidelně něco nového nebývá vždy snadné. Díky! Již téměř čtvrt roku jsme s Vámi každých 14 dnů na semináři důvěry a pokory — nikdy nevíme, zda další číslo vyjde nebo ne.

S obdivem k Vaší velkorysosti a stálým spoleháním se na Vaši modlitbu Vám přejeme milostiplné a radostné oslavy Ježíšova narození a dobrý nový rok!

redakce

Chytil táta kapra, kapra v potoce, ...

...budeme mít pěkné, bílé vánoce, héj héj dudlaj hej...

Tak zněla politicky průchodná koléda, kterou moje děti přinesly za normalizace ze školy. Písňe o Ježíši, Panně Marii a svatém Josefu nebyly povoleny. Jak s volem a oslem, už se nepamatují.

Upřímně se raduji z vánočních zpěvů na veřejnosti (i když v supermarketu bych raději poslouchala něco jiného). Patří ke svobodě.

Ale běda: z křesťanského Západu se nám vykleštěné pojetí Vánoc vrací zpět. — Už řadu let probíhá ve Spojených státech bitva o jesličky na veřejných místech: ateistické organizace v čele s ultralevicovou ACLU (Americkou unií občanských svobod) požadují jejich odstranění ve jménu Prvního ústavního dodatku, který zaručuje odůlku náboženství od státu.

„Politická korektnost“ troubí do boje proti křesťanskému smyslu Vánoc už i v Evropě. V Británii některé školy ruší jesličky i zpěv koled a nepoužívají výraz „Christmas“ (Vánoce), aby nebyla zraňována sensitivity lidí jiných náboženství. Totéž se děje i v Itálii, kde například škola v sicilském Cagliari označila Ježíška v jesličkách jako „Mago Natale“ — snad „vánoční čaroděj“.

Paradoxně v téže době se objevují v Americe i v Evropě reklamy, které prezentují různé celebrity ve scéně narození Páně.

Text přání: „Přejeme Vám sezónu plnou lásky a smíchu...“

Foto: stampinwiththerica.com

V New Yorku už křesťané připravili bojkot obchodních domů, které na jedné straně získávají miliony dolarů z nákupů vánočních dárků, na druhé straně nahrazují tradiční vánoční pozdravy politicky správnými „sezónními pozdravy“.

České slovo „Vánoce“ sice neobsa-

huje Kristovo jméno, ale — jak jsme vyzkoušeli — nijak nás to nechrání před ateistickým fureorem novodobých jakobínů. O to více důvodů, abychom při každé příležitosti upozorňovali na křesťanský smysl vánočních svátků.

Michaela Freiová

ZPRÁVY

P. Cantalamessa o významu Eucharistie

Papež a jeho spolupracovníci vyslechli na druhou neděli adventní kázání P. Raniera Cantalamessy, OFM Cap., který naléhavě připomínal reálnou přítomnost Syna Božího ve svátosti oltářní.

Papežský kazatel vyšel ze druhého verše eucharistického hymnu *Adoro Te devote* („Zrakem, hmatem, chutí Tebe nevnímám, sluchem jediným Tě, Bože, poznávám: věřím vše, co hlásal světu Kristus Pán, v němž je základ pravdy lidstvu všemu dán.“).

Je třeba naslouchat přesně Ježíšovým slovům, tedy slovům Pravdy, vysvětlil P. Cantalamessa; On řekl: „Toto je mé Tělo, toto je kalich mé Krve.“ Když církev vykládá tajemství Eucharistie, staví na slovech Kristových. Na této skále stojí naše víra v reálnou přítomnost.

„Bez této víry je Kristus v eucharistii

přítomen, ale ne pro mne. Přítomnost zahrnuje toho, kdo je přítomen, a toho, pro koho je přítomen. Zahrnuje vzájemné přijetí, výměnu mezi dvěma svobodnými subjekty, které o sobě vědí. Neznačená jen prostou přítomností na určitém místě.“

P. Cantalamessa citoval slova svatého Augustina: „Neotevírej doširoka ústa, ale srdce. Naším pokrmem není to, co vidíme, ale to, v co věříme.“

Proto, uzavřel P. Cantalamessa, je největším rizikem zvyknout si na Eucharistii, brát ji jako samozřejmost a tak ji trivializovat. Zmínil také narůstající počet násilných činů proti oltářům a ciboriím. O druhém, navazujícím kázání P. Cantalamessy na toto téma přineseme zprávu v příštím čísle.

Zenit

Podobá se dnešní Evropa starověké Antiochii?

Papež pozdravil salesiánské představené, kteří se v Římě sešli k jednání o situaci v Evropě. V úvodu setkání promluvil hlavní rektor P. Pascual Chavez, který řekl, že po hrůzách 2. světové války potřebovala Evropa své vlastní „otce zakladatele“, aby se z ní stala země „smířená, sjednocená, svobodná, demokratická, respektující autonomii každé země při jejich vzájemné podpoře“.

V poválečné Evropě se však podle Chaveze vynořily dva negativní mo-

menty: nedostatečně jasná definice, co je Evropa, a nárůst mravního relativismu. Proto se začal stavět humanismus a křesťanství proti sobě, Církev se začala odsouvat na okraj, rodina se začala oslabovat, víra se začala oddělovat od hodnotového konsensu.

P. Chavez přirovnal nynější stav Evropy k situaci v Antiochii, kde bylo třeba evangelizovat neobřezané pohany. Vyzval k překonávání pesimismu a k práci na evangelizaci a vzdělávání.

Zenit

Actonův institut a Rocco Buttiglione

Actonův institut pro studium náboženství a svobody, který sídlí v michiganském Grand Rapids, udělil 8. prosince večer cenu „Víra a svoboda“ Roccovi Buttiglione, italskému ministrovi pro evropské záležitosti. Ředitel Institutu P. Robert Sirico řekl: „Buttiglione se stal terčem zlovolné a naprosto 'unfair' kampaně.“ P. Sirico trvá na tom, že zápis z jednání naopak ukazuje tolerantního muže, který chce prosazovat rovnost před zákonem a rovnou důstojnost každého jednotlivce.

„Je to boj o náboženskou svobodu a každý, kdo si cení individuální práva a rovnou důstojnost lidí, se do něj musí zapojit. Nelze stát stranou,“ řekl P. Sirico.

P. Sirico propaguje ve světě sociální učení Církvě, v devadesátých letech opakovaně přednášel v Praze.

WND

Kardinál Ruini kritizuje zákazy jesliček ve školách

Předseda italské biskupské konference kardinál Camillo Ruini vyzval italské školy, aby neodstraňovaly křesťanské symboly a neupouštěly od vánočních her a písní. Řekl to ve vysílání veřejné televize RAI.

Kardinál připomněl, že některé školy v severní Itálii, kde je mnoho muslimských přistěhovalců, stáhly vánoční hry a další oslavy. „To je nepřijatelné,“ zdůraznil. Citoval příklady z Vicenzy, Trevisa (kde ředitel nahradil hru o Narození Páně Červenou karkulkou!), z Coma, kde v koledách nahradili Ježíšovo jméno *Gesú* slovem „ctnost“ (*virtú*), jež prý muslimy neuráží.

„Žádám všechny Italy, aby taková rozhodnutí nepřijímali. Musejí si uvědomit, že naše křesťanská tradice je tradice dobroty a pravdy,“ řekl kardinál.

Zenit

Právo na konverzi ve světě omezováno

K Mezinárodnímu dnu lidských práv (10. prosince) vydala Mezinárodní společnost pro lidská práva (IGMR), sídlící ve Frankfurtu, zprávu, že právo na svobodnou změnu náboženství je ve světě stále více omezováno náboženským nacionalismem. Konvertity postihují jak extrémní skupiny, tak některé státy.

Na Srí Lance strana buddhistických mnichů JHU i ministr pro buddhistické záležitosti prosazují zákon, který by náboženské přestupy zakázal. V indickém státě Orissa platí zákon proti konverzi od roku 2003. V Nepálu se odvrát od hinduismu trestá pokoutou nebo vězením.

Trest smrti za konverzi od islámu platí v Mauretánii, Sudánu, Saudské Arábii a Iránu. V Afganistánu bylo od konce června zavražděno pět konvertitů. V Malajsii byli v červenci odsouzeni čtyři křesťanští konvertité ke třem letům pobytu v „rehabilitačním centru víry“.

Podle IGMR je z muslimských států příkladem náboženské svobody Senegal s respektovanou křesťanskou menšinou.

Kathnet

Modlitební den 2004

Několik evangelických organizací připravilo na 15. května Globální modlitební den. Proběhne na šesti kontinentech, ve 240 zemích. Křesťané se budou modlit za vylití Božího ducha, za uzdravení národů, za spásu ztracených, za to, aby zemi naplnila Boží milost. Modlitba začne na Novém Zélandě a skončí na západním pobřeží USA.

WND

Křesťané v nebezpečí

Počátkem prosince zapálili mudžahedíni dům chaldejského arcibiskupa Mosúlu, Mons. Farádže Rahho. Potom házeli na dům bomby, zatímco arcibiskup a několik kněží stáli opodál.

Téhož dne zaútočila ozbrojená skupina na arménský katolický kostel: vyhnali lidi ven a dvěma bombami kostel zničili.

Už několik měsíců se zde kněží i věřící vyhrožuje smrtí. Mosúl má přítom starou a bohatou křesťanskou historii.

Papež při modlitbě Anděl Páně na svátek Neposkvněného početí vyjádřil starost o irácké křesťany. Ti po tisících prchají ze země, nejčastěji do Sýrie a Jordánska.

ACN, AsiaNews, CNS

ZPRÁVY

„Mr. Bean“ proti zákonu o náboženské nenávisti

Britská vláda předložila Dolní sněmovně návrh zákona o „povzbuzování k náboženské nenávisti“. Podle deníku Telegraph se má vztahovat zvláště na některé náboženské skupiny, konkrétně muslimy.

Proti záměru vlády se staví právníci, spisovatelé i politici: jejich mluvčím je Rowan Atkinson, „Mr. Bean“. Na konferenci v Dolní sněmovně řekl, že svoboda kritizovat myšlenky — i když vyjadřují upřímnou víru — patří k základním svobodám společnosti. Zákon by podle něho vzal živobytí všem, jejichž povoláním je „zpochybňovat, analyzovat a satirizovat“.

Atkinsonův postoj podporují i některé náboženské skupiny, například Barnabas Fund, který monitoruje pronásledování křesťanů v muslimských zemích. Právník skupiny Paul Cook řekl: „Je reálné nebezpečí, že by tento zákon využívali extrémisté, aby umlčeli organizace jako je naše a zabránili jim poukazovat na persekuci křesťanů a další porušování lidských práv v některých náboženských komunitách.“

Atkinson řekl, že komici by měli dělat vtipy na cokoli. Když to přeženou, vtíp je nepovedený.

The Telegraph

Ochrana lidského života jako legislativní záměr

Poslanec Jiří Karas na semináři v Poslanecké sněmovně organizovaném ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR oznámil, že hodlá předložit návrh zákona o důstojnosti lidského života. Měl by konceptuálně pojímat ochranu lidského života po celou dobu jeho trvání.

MF Dnes to interpretovala jako nový zákon o zákazu potratů a eutanázie. „Cílem záměru je upřesnit ústavní pořádek České republiky. Měl by jasně definovat počátek lidského života, měl by stanovit způsoby ochrany ve všech jeho stádiích,“ řekl Karas ČTK.

Předseda KDU-ČSL Miroslav Kalousek následně ve vedení strany prosadil přijetí usnesení, podle něhož poslanci a senátoři nemají usilovat o právní ochranu člověka od početí prostřednictvím trestního zákona.

Podle ČTK se současný ministr spravedlnosti Pavel Němec vyjádřil, že podobné návrhy nebude tolerovat. Poslanec Karas k tomu uvedl, že je „nemile překvapen netolerantností pana ministra Němce. Měl by si ujasnit, že žije v demokratické společnosti a každá skupina občanů má právo vyslovit svůj názor“.

Semináře se zúčastnilo několik desítek zástupců neziskového sektoru i odborné veřejnosti z ČR i zahraničí. Představitelka slovenského Fóra života v rámci diskuse zdůraznila, že „v naší zemi bylo impulsem k zapojení nejširší veřejnosti otevřené připomenutí biskupů a kněží v rámci bohoslužeb ohledně stále platného trestu exkomunikace za podstoupení či spolupráci při umělém potratu, o čemž většina věřících nevěděla“.

RC, ČTK

Záměr návrhu zákona o důstojnosti lidského života

Návrh zákona by měl upřesnit ústavní pořádek České republiky, zvláště Listinu základních práv a svobod v oblasti nedotknutelnosti a důstojnosti lidského života vyplývající z jeho jedinečnosti a neopakovatelnosti.

Připravovaný zákon bude upravovat tyto oblasti:

Právní zakotvení počátku lidského života

- vyjasnění a definice počátku lidského života — početí, od doby splynutí lidských pohlavních buněk
- potvrzení nedělitelné a jedinečné hodnoty člověka, z níž plyne jeho důstojnost, a to bez ohledu na stupeň jeho vývoje, genetické a jiné zdravotní dispozice — jako ochrana a prevence před dnes stále častější eugenickou praxí
- zabránění manipulace s lidskými pohlavními buňkami zaměřené k eugenickému využití (početí člověka s definovanými vlastnostmi, pohlavím, schopnostmi)

Ochrana tělesné integrity

- tělesné postižení či genetická predispozice nesmí být důvodem k odmítnutí běžné zdravotní péče
- zabezpečení zvláštní ochrany před usmrcením osobám ve zranitelném postavení: prenatální období, dětství, stáří a v nemoci
- nikdo nesmí být podroben pokusům vedoucím k usmrcení nebo těžkému poškození zdraví a to ani zdarma ani za úplaty
- žádný člověk nesmí být vlastněn druhým člověkem v žádné fázi svého vývoje
- na rozdíl od lidských schopností nesmí být tělo člověka ani žádná jeho část předmětem obchodu

Řeholníci mezi nejchudšími

Bratři Nejsvětějšího srdce (indická kongregace založená roku 1903) se snaží v Indii pomoci páriům, zvláště dětem nuceným pracovat.

Jejich generální prokurátor br. Victor Dass sdělil „Církvi v nouzi“, že 250 bratrů působí v zemědělských oblastech a vesnicích států Andra Prádeš, Karnataka, Kerala a Tamil Nadu. Žijí s lidmi v jejich podmínkách, zaměřují se na vzdělávání a zdravotní péči.

Mezi problémy, jimž kongregace čelí, jsou dětské sňatky, chrámová prostituce (devadasi), migrace do velkých městských aglomerací, otroctví a nemoci jako AIDS a dětská obrna.

ACN

Převýchova jako odměna za mateřství

Skupina Human Rights in China hlásí, že v převýchovném táboře v Číně byla mučena matka dvou dětí za odmítání státní politiky jednoho dítěte.

Paní Mao Heng-feng už před patnácti lety přišla o místo v továrně na mýdlo, protože měla druhé dítě. V dubnu tohoto roku byla odsouzena k osmnácti měsícům v převýchovném táboře. V říjnu byla zbita, natahována a jinak mučena, aby přiznala svou chybu.

LifeSite News

Nedostatek zdravotníků na jihu Afriky

Na jihu Afriky chybí zdravotníci. Situaci zhoršuje exodus lékařského personálu směrem k severu. Konstatovala to Joint Learning Initiative.

Podle jejich údajů je jen v Manchesteru více lékařů z Malavi než v jejich vlastní zemi. V Zambii absolvovalo od nezávislosti (1964) 600 lékařů, ale jen 50 z nich zůstalo doma.

Na zajištění minimální zdravotní péče je zapotřebí poměr 400 obyvatel na jednoho lékaře, ale nejméně 75 zemí tento požadavek nesplňuje a více než 2,5 miliardy lidí tuto péči postrádá.

MISNA

KOMENTÁŘE

“Zamkli jsme ho v garáži! Koho? No přeci J-e-ž-í-š-k-a!”

Každý rok se v naší zemi objeví nějaká “ježíškovská” reklama. Před dvěma lety vyzýval Eurotel “Go, Ježíšku, Go!”. Letos nám automobilka Peugeot s radostí oznamuje, že “Skutečného Ježíška najdeme jedině v garáži!”. To je tedy evangelium — radostná zpráva!

A možná dvojnásob radostná! Jednak víme, kde je skutečný Ježíšek a zároveň se mezi řádky dozvídáme, že Ježíšku je víc — lepší a horší. Tím horším Ježíškem je nepochybně onen křesťanský Ježíšek. Jednak je staletými okoukaný, a za druhé stále něco chce: Dělá si nárok, že jedině on a nikdo jiný je ten „Bůh s námi“ a nedává příliš prostoru naší fantazii a přáním. Nemůžeme být například praktikujícími homosexuály, musíme nechávat narodit všechny nechtěné plody svých milostných románek, musíme milovat i své nepřátele...

Jdem' do garáže!

Pojďme se proto raději podívat do své garáže, protože tam je nám nabízen Ježíšek lepší — dokonce skutečný! Co najdeme v oné proklamované garáži, pokud před tím utratíme 229 000 Kč? Určitě tam bude stát Peugeot 206! Auto sice malé, ale opravdu dobré vzhledem k poměru kvality a ceny. Výbava tam sice bude skromná — žádné ABS na brzdách nebo vyhřívané sedačky, ale rozhodně se s tímto autem pohodlně povožíme po městě.

Ale — je mi to upřímně líto — můj selský rozum objevuje malou logickou chybičku na tomto Skutečném Ježíškovi: Bude totiž jen pro ty, co mají výše uvedenou sumu peněz a navíc je jen pro ty, kteří potřebují auto a mají rádi Peugeot. Jak k tomu však přijdou ostatní lidé Evropy a celého světa? A ještě jedna trhlina se rýsuje v dokon-

Kresba: Edita Kratošová

losti automobilového Ježíška: Jak to s ním bude před příštími Vánocemi? Bude zase za rok stát v plné své kráse v garáži tato “dvěstěšestka”, aby uspokojila touhy člověka, nebo ho vytěsni do autobazarů nějaký novější Ježíšek?

A znovu: jdem' do garáže!

Zdá se tedy, že ani tento „Skutečný Ježíšek Peugeot 206“ nebude nejlepším, proto nezbyvá než hledat dál. Ale přesto bych uprostřed této skepse něco z letošní reklamy použil. Jsme vyzýváni, abychom se podívali „do garáže“. Vraťme se i o letošních vánocích v duchu do té prastaré garáže pro vola a osla v palestinském Betléme.

Omlouvám se, jestli vám chci opět recyklovat křesťanského Boha. Avšak při pohledu na svět stejně lepšího Ježíška než toho původního nenajdeme! Cože? Že se vám zase něco vnucuje bez možnosti svobodné volby? No dobře, tak hledejte dál! Nám křesťanům Ježíš Kristus zatím vždycky stačil a stačí. Jen jeden požadavek bych si v době „svobody projevu“ dovolil hlasitě poznamenat na adresu tvůrců dnešních reklam a sloganů: „Nezesměšňujte nám našeho Ježíše a své spasitele si pojmenovávejte vlastními názvy!“

Za křesťany děkuje:

P. ICLic. Michal Podzimek
katolický kněz z Tanvaldu

Nejsm doleva ani doprava

Je opravdu „střed“ postojem moudrého muže nebo spíše souhlas s extrémismem dnešního světa?

„Zlatá střední cesta“ je mnoha generacemi osvědčené pořekadlo, které lidovým vrstevám připomínalo, že pro každý skutek či postoj je nutné mít zdravou míru. Jednalo se zároveň také o přesvědčení, že pokud člověk svými postoji příliš „vyčnívá“, je s ním něco v nepořádku.

Dnes narážíme na problém, který se kdysi nezdál tak vážný. Původním předpokladem totiž bylo, že většina lidí je ve svých postojích rozumná. Tedy v souladu se řádem, který Bůh do stvoření vložil

— přirozeným řádem. Co se však stane, když se většina od tohoto přirozeného řádu odvrátí? Je opět moudrým a pravdivým postojem „nevyčnívat“?

Nevyčnívání za nacismu se po válce v Sudetech trestalo odsunem. Za komunistů to bylo ještě chápáno jako zbábělost a lidé s obdivem vzhlíželi k laikům a kněžím, kteří se nepodrobili a nesli kruté následky. Co však dnes? Žijeme už konečně ve společnosti světců — v nebeském Jeruzalémě? Je opravdu dnes moudré být ve „středu“, tzv.

„vyvážený“ — ani vpravo, ani vlevo a nechat se unášet proudem dějin, ať se to týká světské společnosti, či života uvnitř církve?

Falešný střed

Není jen zhoubnou iluzí, že bezpečná pozice je mezi levicovými socialisty a pravicovými liberály? Vždyť oba dva tábory popírají mravní řád, člověka degradovali na zvíře a ruku v ruce končí v hédonismu (jedni v sociálním a druhí v individuálním). Je opravdu moudré být středem

KOMENTÁŘE

mezi heretiky označovanými falešně jako liberálové, kteří popírají věčné zavržení a obětují pro pseudo-jednotu i vlastní svědomí, a mezi schizmatiky, kteří popírají platnost papežství a odmítají vše, co se stalo v církvi za posledních 60 let?

Je moudré se příliš poměřovat s lidmi, nebo spíše hledat pravdu, realitu stvoření a podle ní upravit své postoje? Když se dnes lidé modlí veřejně před porodnicemi, ve kterých se u nás denně zabíjejí děti v lůně matek, jsou společností označeni za extrémisty. Co je však extrémní a co moudré? Lhostejně

chodit kolem Osvětami, či se postavit před její bránu a opakovat: „Nezabíješ!“?

Je moudré být tolerantním středem a „nevnucovat“ (chápej: ani jakkoliv veřejnosti naznačit) druhým poklad víry, když za pár let tito mí sousedé či kolegové skončí na věky v hrozných mukách zatracení, zemřou-li v těžkém hříchu? Nebo je spíše moudrým postojem plným pravé lásky toužit ukazovat při jakékoliv příležitosti ztraceným ovcím, kde je spása a odpuštění?

Všichni mučedníci, které slavíme, měli

v chápání společnosti „extrémní“ postoje. V Kristově době byl Jan Křtitel označen za blázna. Za co by asi byl dnes označen Kristus společenskou elitou a asi i mnoha věřícími, kdyby vzal bič a vyhnal z chrámů a katedrál ty turisty, kteří se zde chovají jako na tržišti? Mít nároky na druhé v souladu s řádem stvoření není extremismus, ale realismus. Právě to je to pravá služba a pravá láska k bližnímu, nepopírající pravdu, na které jediné lze opět rekonstruovat pravou jednotu naší i evropské společnosti.

Radim Ucháč

Hrůzy dětských vojáků v Ugandě

Během letošní misijní cesty po diecézích Ugandy jsem se kromě obrovsky krásného příjetí a vstřícnosti místních lidí poprvé na vlastní oči setkal s utrpením dětských vojáků. Sever Ugandy totiž již od roku 1987 sužuje Joseph Kony a rebelové LRA — Pánovy armády odporu. Jsou vyzbrojeni moderními zbraněmi, je jich přes 10 000 a 90% z nich tvoří unesené děti. V Ugandě jim podlehl už přes 100 000 lidí.

Více než milion osob kvůli bojům opustil domovy. Téměř všechny školy, internáty, řeholní domy, semináře a vesnice na severu již prožily hrůzu přepadení, kdy dětské vojáky pod vedením dospělých velitelů cíleně útočí, chytají svou živou kořist — děti, a kromě mrtvol, střelby, výbuchů granátů a popela ze spálených obydlí nechávají za sebou strach a beznaděj. Unesené děti nezajímají rebelů nic jiného než zabíjení, smrt, krádeže, hlad, násilí, těžkou dřinu, otroctví, nemoci a sexuální zneužívání. Za pokusy o útek jsou dětem nemilosrdně řezány ruce, nohy, rty nebo jsou nuceny jíst vařené maso z těl svých „neposlušných“ kamarádů. Toto vymývání mozků zanechává na nevinných dětech děsné stopy pekla.

Podle zprávy OSN zemřely za posledních 20 let ve válkách 2 miliony dětí a ze 4 milionů se stali těžce invalidé. Agentura Fides uvádí, že různé militantní skupiny nasazují v současnosti 300 tisíc dětí ve 36 válkách. Některé z těchto dětí musejí v zaminovaných oblastech odstraňovat svou smrti nebezpečí pro ty, kdo krácejí za nimi. Do tučtu těchto zemí patří kromě Ugandy i Kolumbie, Barma, Srí Lanka, Afghánistán, Somálsko, Burundi a Kongo. Těžkou situaci komplikuje vir HIV. Ročně se více než 1/4 milionu dětí mladších 14 let kvůli viru HIV stává sirotky a právě Uganda s téměř 900 tisíci nakaženými

osobami patří spolu se sousedními zeměmi mezi nejvíce zasažené.

Pomůže si Uganda sama?

Bez mezinárodní pomoci jistě ne! Počkáte zde různé skupiny, organizace i sekty, které chudým nabízejí spolu s pomocí někdy i velice podivné učení. Tolik požadovaná mezinárodní pomoc na vyřešení války s rebely zatím nenašla slyšení možné a proto, že Uganda nemá ropu, kterou by mohla platit. Zdejší vláda se pro uprchlíky snaží nabídnout útočiště v táborech, kde na jednom místě žijí tisíce lidí téměř bez prostředků, bez kvalitní lékařské pomoci, bez práce a možnosti vzdělání. Častá úmrtnost lidí, zvláště dětí, na podvýživu, výskyt zhoubných onemocnění, jako je cholera, tuberkulóza, AIDS, špatné hygienické podmínky — to vše je zde přítomné na každém kroku! Mezi jednoduchými chýšemi si hrají děti, lidé suší potraviny a na mnoha místech je vidět kameny přikryté místo, kam pohřbili své drahé. Obrovské kempy jsou navíc velice snadnou kořistí pro rebely, kteří tyto tábory opět přepadají. Vládní vojáci z UPDF (Uganda People's Defence Force), kteří mají před nájezdy rebelů kempy chránit, si naopak útekem zachraňují svůj vlastní život.

Odkud se dětské vojáky vzali?

Z touhy dospělých po moci, bohatství nebo kariéře. Když se před 18 lety dostal k vládě prezident Museveni, začal Joseph Kony se svými rebely proti němu bojovat, což trvá dodnes. Děti jsou tou nejsnazší kořistí, kterou lze lehce zmanipulovat. Dříve to byla starší mládež, dnes jsou v zajetí rebelů i malé děti. Jakmile udrží zbraň, jsou bez lítosti cvičeni a poté na příkaz zabíjí třeba i své vlastní příbuzné. Po čase se z těch „věrných“, které mají už vymytý mozek, stávají velitelé a ti

svojí brutalitou nahání hrůzu ostatním. Výpovědi dětí, kterým se podařilo ze zajetí uprchnout, zachycuje náš videodokument *Uganda — trpící perla Afriky i Misijní kalendář 2005*. Jak toto vše působí na jejich další život, i když se jim podaří od rebelů utéci, si ani neumíme představit.

A jakou úlohu hraje násilí u nás? Přítomnost těchto věcí v médiích a obchodech podle mého k harmonické a pokojné výchově zrovna moc nepřispívá!

Životodárná naděje

Uprostřed všech těchto nepředstavitelně náročných situací vydávají úžasné svědectví víry a nezištné lásky místní křesťané. V Ugandě je 45% katolíků, 33% protestantů, 1% pravoslavných, 3% muslimů, 8% tradičních náboženství a 10% ostatních. V 19 diecézích je 50 řeholních kongregací a 20 seminářů (15 malých pro chlapce od 12 do 18 let a 5 velkých pro dospělé muže) vždy asi s 200 bohoslovci.

Na pomoc Ugandě přichází i místní děti z Papežského misijního díla dětí (PMDD). Jejich upřímné modlitby i „drobná“ odříkání mě velice překvapily. PMDD působí v Ugandě od roku 1985 a dnes je v každé diecézi do něho zapojených od 1 do 50 škol. Děti nosí zářivé bílo-žluté uniformy, mají svou národní modlitbu i hymnu, heslo „Děti pomáhají dětem“, motto „Ježíš je náš přítel, milujeme se navzájem“ a jejich patronem je nejmladší ugandský mučedník (14 let) sv. Kizito. Každý rok pořádají misijní den a sbírky pro chudé děti světa.

Nezastupitelnou přítomnost na misích, kterou má katolická církev skrze čtyři Papežská misijní díla (PMD), potvrzuje i následující:

Dary PMD šíření víry shromážděné v roce 2003 ze sbírek všech kontinentů pod-

dokončení na str. 6

NÁZORY ČTENÁŘŮ

Děkujeme za Vaše ohlasy. Těšíme se na Vaše podněty, které můžete zasílat e-mailem na adresu redakce@catholica.cz nebo na poštovní adresu redakce uvedenou v tiráži. Čtenářské dopisy jsou redakčně kráceny a nemusejí vyjadřovat stanovisko redakce.

Oběť nebo sobectví?

V minulém čísle mne zaujal komentář týkající se zrušení vojenské služby. Mělo by smysl diskutovat, jaká forma této branné povinnosti má smysl, aby splnila účel v podobě výcviku obyvatelstva pro případ ohrožení. Přejde mi ale zvláštní velebit lidská práva v souvislosti se zrušením branné povinnosti — bránit své domovy. Co je lidského či vyspělého na tom rezignovat na vlastní ochranu? To, že se vojenská povinnost zvrháváva v šikanu či politickou formaci a často nesmyslně „zabitě“ dva roky života, nic nemění na skutečnosti, že právě mužům (budoucím otcům) přísluší povinnost ochrany rodiny. Nic to nemění na přirozeném řádu, že otec se má obětovat pro rodinu v podobě jejího hmotného zabezpečení a v podobě její ochrany, stejně jako se matka plně obětuje pro své dítě a pro chod rodiny. I proto se kdysi mluvilo o „mateřské povinnosti“ — tedy o mravní povinnosti zplodit a vychovat děti. Dnešní trend je ale opačný a zrušení vojenské povinnosti s tím jde ruku v ruce. Člověk je zaměřen směrem k rozkoši a utrpení a obětování se až k smrti není pokládáno za postoj hodný společenského obdivu a následování, ale za extremismus a bláznovství. Proto si my chytří najímáme žoldáky, aby „nás“ to nebolelo, proto zabijeme nenarozené dítě ihned, když je ohroženo pohodlí matky, proto tolik křičíme po rovných příležitostech, abychom mohli každý realizovat své sobecké iluze nezávisle na

druhém. Má to však problém — osamělého horolezce nemá kdo jistit, a tak se buď zabije, nebo častěji nikam nevyleze a stane se slabochem a zbabělcem žijícím v nížině rozkoši rozkládajících tělo i duši.

František Svoboda, Praha

K povinné vojenské službě

Dovolím si vyjádřit svůj názor k tématu ukončení základní vojenské služby, kterým se zabýval článek s názvem „Lidská práva nade vše?“, otištěný v 5. čísle *RC Monitoru*. Myslím, že právě na celé záležitosti s dosavadní brannou povinností je opravdu dobře vidět skutečná úroveň myšlení a morálky většiny obyvatel našeho státu. Toto novodobé nevolnictví a roboty — jak jej autor výstižně pojmenoval, ovšem netrvalo až do dnešních dní proti vůli většiny obyvatel, ale právě naopak, mnoho lidí jej víceméně schvalovalo, mnohdy i s neskrývanou škodolibostí. Ale: kolik občanských iniciativ požadovalo za posledních 15 let zrušení branné povinnosti, kolik masových demonstrací na podporu tohoto záměru se konalo, které politické strany (KDU-ČSL nevyjímaje) to měly ve svém programu jako prioritu a nikoliv jen jako bezvýznamný doplněk volebního programu? Nakonec nás tedy zachránily ekonomické důvody — nu což, cíle bylo dosaženo, řekne si jistě mnohý čtenář. Jenom je trochu škoda, že přitom zase jednou musela hmota zvířet nad duchem . . .

Petr Sláma, Prostějov

RC Monitor může pomoci kvalitním přednáškám

Shodou okolností jsem dostal do rukou zpravodaj *RC Monitor*. Přináší komentáře a informace, které v jiných křesťanských periodikách chybí. Je známo skutečností, že právě informovanost věřících je většinou velmi malá. U nás v Prostějově jsme se to snažili řešit založením regionální pobočky Moravsko-slezské křesťanské akademie. Pořádáme přednášky na zajímavá témata, ale oslovujeme jen malou skupinu zájemců o vzdělávání. Těším se, že za pomoci *RC Monitoru* se tato situace zlepší.

PaedDr. Karel Kotyza, Prostějov

Ad „Věřící Amerika“

Dostávám časopis *RC Monitor*, řada článků je fundovaná a dobrá. V posledním čísle je článek „Věřící Amerika“. To již je zřetelně propaganda amerického myšlení a amerického „way of life“. Byl jsem v Kalifornii a opakovaně v Britské Kolumbii v Kanadě, kde mám dlouhodobě vdanou sestru, proto mohu posoudit: Věřící skutečně do kostelů jezdí, ale spíše jdou a jezdí na nedělní „party“ — s kávou, koláči a sousedským posezením. Liturgie je většinou vedlejší. Autor v závěru správně uvádí i dosti laxní přístup k víře a svátostem, hraničící spíše s folklórem. Myslím, že to není pro nás dobrý příklad.

MUDr. Jiří Bezecný, Třebíč

... dokončení ze str. 5

porují 113 milionů USD (z ČR 12,5 mil. Kč, tj. 466 000 USD) téměř 40% katolického světa. 8 000 projektů tak sponzoruje katechetické, charitativní, zdravotnické, sociální a vzdělávací programy pro ty nejpotřebnější. Uganda dostala 2 milionů USD.

Prostřednictvím *PMD sv. Petra apoštola* věnovali dobrodinci 39 milionů USD na 79 270 bohoslovců (z nich je 2000 novokněží), 7 010 noviců a 3 856 noviců. Uganda dostala celkem 85 000 USD pro 1 200 bohoslovců. V ČR se vybralo 333 000 Kč na 13 misijních bohoslovců. Rok studia stojí 25 000 Kč.

PMD dětí vybralo 18 milionů USD pro 2,6 milionů dětí v bídě. Do Ugandy při-

šlo 550 000 USD pro 600 000 dětí. Dárci v ČR věnovali 2,4 mil. Kč, tj. 89 000 USD, na 123 555 chudých dětí. Uprímnost, láska a oběti všech pomocníků se však vůbec nedají vyčíslit.

Můžeme nějak pomoci i my?

Na zlepšení situace dětí ve všech misijních oblastech již 161 let systematicky pracuje *PMD dětí*. Z celosvětové statistiky z pomoci dětem na misiích skrze *Dílo dětí* vychází, že na záchranu sirotka či jinak trpícího dítěte z největší bídý stačí pouhých 200 Kč ročně. Skrze naši kancelář posílá stále více dětí i dospělých z ČR své finanční dary určené pro ty nejpotřebnější světa. Letošní rok tak mimo jiné pomohli a v mnoha případech do-

slova zachránili život 123 423 sužovaným dětem v Ugandě (112 645 dětem, kteří jsou kvůli řádění rebelů bez domova, na útěku nebo žijí v uprchlických táborech, 350 sirotkům, 53 neslyšícím dětem a 10 375 zraněným, podvyživeným nebo nemocným dětem s AIDS, malárií, zápallem plic, leprou apod.).

Pomoc chudým skrze *PMD* patří mezi ty nejefektivnější, učí chudé hospodařit, vede je k postupné soběstačnosti, podporuje rozvoj místních kultur a je důkladně kontrolována vedením místních diecézí a národními kancelářemi *PMD*. Udělejme vše pro to, aby už žádné dítě nemuselo válčit nebo jinak trpět.

P. Jiří Šlégr
národní ředitel *PMD*

KULTURA

Kultura je svět

S laskavým svolením autora přinášíme část eseje „Křesťanství a kultura“. S lítostí, ale s přáním pokoje a věčné radosti, tento text otiskujeme několik dní poté, co Mons. Prof. ThDr. PhDr. Karel Vrána zemřel. R.I.P.

Kultura je svět. Rodí se ze světa, vyrůstá z něho a splývá zcela s jeho dějinami. (...) Svět můžeme chápat jako spojení a propojení obou oblastí, oblasti přírodní a oblasti kulturní. Příroda znamená úhrn všeho, co je bezprostředně dáno jak v samém člověku, tak i kolem něho. K přírodě patří člověk jako druh, jako lidstvo i jako jedinec. Patří k ní země, řeky, moře, vzduch, minerály, rostlinstvo a zvířata. Kulturou ve všeobecném slova smyslu označujeme vše, co člověk tím, že přetvořuje a dotvořuje přírodu; tím, že ji proniká svým poznáním, že zaujímá stanovisko k jejímu řádu, že ji hodnotí a s ní zachází. Člověk zasahuje takto nejen do řádu přirozené skutečnosti, která ho obklopuje, ale také do přírody, která je něm samým a v druhém člověku. V této úvaze bychom mohli pokračovat dále a mohli bychom osvětlit, že v prostoru naší zkušenosti neexistuje ani pouhá, kulturou nedotčená příroda – a naopak, že každá kultura, i ta nejpracovitější a vysoce vyjemnělá, předpokládá, a v sobě vždy obsahuje, přírodou dané lidské bytí a přírodou

dané věci. (...) Vraťme se ale k naší tématice a ptejte se na možnost a podstatu křesťanské kultury, na vztahy mezi světem a křesťanstvím.

Křesťanství není kulturou

Je pravda, že křesťanství není ze světa; nelze je ztotožnit s kulturou. Je však neméně pravda, že křesťanství je ve světě a v určitém smyslu i pro svět a pro člověka; Kristus sám říká: přišel jsem pro život světa – „pro mundi vita“. Křesťanství není kulturou, ale bez kultury by nemohlo pronikat do dějin a do lidské existence. Křesťanství potřebuje kulturu, aby mohlo obývat tento náš lidský svět, účastnit se našich osudů, umožňovat setkání člověka a světa s Královstvím, které není z tohoto světa.

V čem tkví podstata křesťanství? Nebudeme teď rozebírat zdlouha a zešířka tuto jistě zásadní, ale také velmi složitou otázku. Teologové se shodují v přesvědčení, že podstatou křesťanství je sama historická osoba Krista. Romano Guardini se k naší otázce vyjádřil takto:

„Slovem 'křesťanství' se nemíní něco všeobecného, co by mělo původ nábožensko-historický, nábožensko-psychologický nebo filosofický, nýbrž něco čistě konkrétního: míní se jím událost a obsah zjevení, které se událo v historické osobnosti Bohočlověka Ježíše Krista, a které

bylo včleněno v ději ve svatodušní události osobně ve svět vstoupivším Duchem Svatým.“ (...)

Křesťanstvím se stává svět světem

Nakonec můžeme tyto úvahy shrnout do jedné věty a zásady. Jeden ze základních principů katolické teologie zní takto: milost neruší, nýbrž předpokládá a zdokonaluje přirozenost (*Gratia non destruit sed supponit et perficit naturam*). Tento princip lze doplnit a upřesnit a rozvinout. Milost zde znamená vůbec celý nadpřirozený řád, tedy ono Kristovo: „Moje království není z tohoto světa.“ Přirozeností míníme svět vůbec, přírodu i kulturu, jazyk, filosofii, umění, právo, mravnost, vědu i techniku atd. Křesťanství neruší, neodmítá, neumrtvuje kulturu, ale předpokládá ji a potřebuje ji pro svou přítomnost v životě a dějinách člověka; přijímá ji, upravuje, očisťuje, zdokonaluje ji, aby mohla lépe vyjádřit křesťanské tajemství. Zároveň ji také rozvíjí do řádu, který přesahuje veškerý svět a veškerou kulturu. Tím však křesťanství osvobozuje svět i kulturu od nepravé a lživé absolutnosti. Teprve křesťanstvím se svět stává světem, kultura kulturou svobodnou a opravdu ze světa a pro svět, z člověka a pro člověka.

Karel Vrána
(Trinitas, Svítavý 2004)

Vánoční perla barokní

Bliží se čas, kdy se opět po roce v našich chrámech rozezní varhany a lidé začnou zpívat sloky bezmála 400 let staré vánoční písně. Všichni ji dobře známe:

*Chtíc aby spal,
tak zpívala synáčkovi matka,
jež ponocovala, miláčkovi.*

Píseň složil varhaník, žijící v 17. století v Jindřichově Hradci – Adam Václav Michna z Otradovic.

Jihočech Adam Václav Michna z Otradovic

O tom, kdy se Adam Michna narodil, se vedou spory. Díky seznamům žáků jindřichohradecké jezuitské koleje se můžeme domnívat, že to byl rok 1600. Podle jiných pramenů však můžeme usuzovat i na rok 1594. Prvním jistým datem v životě naše-

ho tvůrce je ale až rok 1633, kdy se stal varhaníkem proboštského kostela Nanebevstoupení Panny Marie v Hradci.

Ve své době nebylo povolání varhaníka nijak podřadné. Požíval poměrně velké úcty. I když v Evropě zuřila třicetiletá válka, nebyl na tom Adam Michna, v té době již ženatý se Zuzanou Cimmermannovou, zle. Zbylo jim dost na založení nadace ve výši jednoho tisíce zlatých rýnských. Peníze byly určeny pro tři studenty hudebníky. Vybraní studenti museli splňovat několik podmínek, aby se tím pozvedla úroveň kostelní hudby v Jindřichově Hradci.

Stejnou sumu pak odkázal Michna ve své závěti jindřichohradeckému kostelu, kde byl varhaníkem. Adam Václav Michna z Otradovic zemřel roku 1676.

Dílo

Adam Václav Michna z Otradovic působil od roku 1645 jako varhaník v Jindřichově Hradci. Napsal tři velké soubory duchovních písní vlastní české básnické texty: *Česká mariánská muzika* (1647), *Svatoborní muzika* (1661) a *Loutna česká* (1653). První dva kancionály znamenaly v katolickém duchovním zpěvu skutečný obrat. Záhy se staly neodmyslitelnou součástí nově vydávaných kancionálů a mnohé písně dokonce zlidověly. Vynikají zpěvnou, snadno zapamatovatelnou melodií a homofonním stylem. Oproti tomu latinskou chrámovou tvorbu Michna komponoval v benátském slohu (G. Gabrieli) a je srovnatelná s díly H. Schütze: 5 mší, rekviem, 2 litanie, *Te Deum* soustředěné v tištěné sbírce *Sacra et litaniae* (1654), *Magnificat* a *Missa Sancti Wenceslai*. Jsou známy i tituly dalších, nezachovaných děl.

Karel Gamba

DOPORUČUJEME

KALENDÁŘ AKCÍ

Praha: Přednáška o Studené válce

V úterý 21. prosince 2004 se od 18.30 v sále Ignáce Raaba ve dvoře jezuitské rezidence v Ječné č. 2 koná přednáška PhDr. Michala Pehra z Masarykova ústavu AV ČR na téma *Studená válka*.

Karlovy Vary: Přednáška o Jižní Americe

Ve středu 22. prosince 2004 přednáší od 18.30 v Klubu Paderewski Mnislav Zeleň, etnolog a bývalý velvyslanec v Kolumbii, na téma *Jihoamerické politické režimy a narkomafie*.

Brno: Adventní hudební večer

Ve středu 22. prosince 2004 se od 19.30 koná v katedrální kryptě na Petrově *adventní hudební večer* při svíčkách spojený s noční vyhlídkou z věží. Vystoupí Svatomichalská gregoriánská schola, Petr Kolař a Šárka Brychtová.

Olomouc: Přednáška o Sv. Tomáši Aq.

Ve čtvrtek 23. prosince 2004 se v 19.30 v přednáškovém sále dominikánského kláštera koná přednáška P. Štěpána Fili-

pa OP z cyklu *Úvod do sv. Tomáše Akvinského*.

Vrchlabí: Dětská vánoční hra

Skautský oddíl sv. Vavřince zve všechny lidi dobré vůle na *dětskou vánoční hru*, která se koná ve čtvrtek 23. prosince 2004 ve 14 a 16 hodin na pódiu na Náměstí TGM.

Hradec Králové: Živý betlém

Oblastní charita Hradec Králové se sborem Chorus Ramus zve na *Živý betlém* na Velkém náměstí u katedrály sv. Duha v sobotu 25. prosince 2004 v 15.30 a v 17 hodin.

Jihlava: Vánoční koncert

V neděli 26. prosince 2004 se v jihlavském chrámu sv. Ignáce koná od 17 hodin *vánoční koncert* pěveckého sdružení Campanula Jihlava.

Praha: Rybova Česká mše vánoční

V sobotu 25. prosince a v neděli 26. prosince 2004 v 16 hodin v chrámu sv. Mi-

kuláše na Malé Straně zazní koncertně *Česká mše vánoční* od Jakuba Jana Ryby v podání Strahovského chrámového sboru Collegium Strahoviense.

Zlín: Vánoční varhanní koncert

V úterý 28. prosince 2004 se koná v 19.30 ve zlínském farním kostele *vánoční varhanní koncert* Ludvíka Šuranského.

Olomouc: Přednáška o Starém zákoně

Ve čtvrtek 6. ledna 2005 se v 19.30 v přednáškovém sále dominikánského kláštera koná přednáška P. Pavla Mayera OP z cyklu *Úvod do knih Starého zákona*.

Brno: Konference zdravotník — křesťan v dnešní nemocnici

V sobotu 22. ledna 2005 se v brněnském konventu Milosrdných bratří v sále Josefa Dobrovského (Václavská 7) koná od 8 hodin konference *Zdravotník — křesťan v dnešní nemocnici*. Přihlášky se jménem, adresou, pracovištěm a funkcí zašlete do konce roku 2004 na adresu Konvent sester Alžbětinek, Kamenná 36, 639 00 Brno.

Liturgická čtení

19. 12. Neděle	Iz 7,10–14, Žl 24, Řím 1,1–7, Mt 1,18–24 4. neděle adventní		
20. 12. Pondělí	Iz 7,10–14, Žl 24, Lk 1,26–38 sv. Dominik ze Sila	23. 12. Čtvrtek	Mal 3,1–4.23–24, Žl 25, Lk 1,57–66 sv. Jan Kentský
21. 12. Úterý	Pís 2,8–14 (Sof 3,14–18a), Žl 33, Lk 1,39–45 sv. Petr Kanisius	24. 12. Pátek	2 Sam 7,1–5.8b–12.14.16, Žl 89, Lk 1,67–79 předci Ježíšovi
22. 12. Středa	1 Sam 1,24–28, 1 Sam 2, Lk 1,46–56 sv. Františka Xav. Cabrini	25. 12. Sobota	Iz 52,7–10, Žl 98, Žid 1,1–6, Jan 1,1–18 Slavnost narození Páně
26. 12. Neděle	Sir 3,3–7.14–17a, Žl 128, Kol 3,12–21, Mt 2,13–15.19–23 Svatá Rodina Ježíše, Marie a Josefa; sv. Štěpán		
27. 12. Pondělí	1 Jan 1,1–4, Žl 97, Jan 20,2–8 sv. Jan	30. 12. Čtvrtek	1 Jan 2,12–17, Žl 96, Lk 2,36–40 Sv. Egwin
28. 12. Úterý	1 Jan 1,5–2,2, Žl 124, Mt 2,13–18 sv. Mlád'átka betlémská	31. 12. Pátek	1 Jan 2,18–21, Žl 96, Jan 1,1–18 Sv. Silvestr I.
29. 12. Středa	1 Jan 2,3–11, Žl 96, Lk 2,22–35 sv. Tomáš Becket	1. 1. Sobota	Nm 6,22–27, Žl 67, Gal 4,4–7, Lk 2,16–21 Slavnost Matky Boží, Panny Marie

RC MONITOR — zpravodajský čtrnáctideník vydávaný o. s. Res Catholica jako projekt pod záštitou České dominikánské provincie. Noviny jsou zaměřeny na osvětu široké veřejnosti v oblasti života a postojů římskokatolické církve jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Publikované zprávy jsou zveřejňovány na zpravodajském serveru <http://res.catholica.cz>. ISSN: 1214-8458. MK ČR E 15474.

Korespondenční adresa redakce: Res Catholica, Husova 8, 110 00 Praha 1, e-mail: redakce@catholica.cz, číslo účtu: 1683820001/2400.

Šéfredaktorka: Zdeňka Rybová. **Redakční rada:** Vít Cigánek, RNDr. Václav Frei, Mgr. Michaela Freiová, JUDr. Ing. Jiří Karas, P. Mgr. Pavel Mayer OP, Mgr. Radim Ucháč, Kateřina Ucháčová. **Nihil obstat:** P. Mgr. Pavel Mayer OP. (Nihil obstat znamená, že tiskovina neobsahuje nic škodlivého pro víru a mravy — nenahrazuje církevní schválení.)

Objednávky: Noviny jsou distribuovány zdarma a lze je v požadovaném počtu kusů objednat na adrese redakce. Jejich vydávání je možné jedině díky zasláním darům, které pokrývají náklady na tisk a distribuci. Náklady na jeden výtisk činí přibližně 10 Kč. Dary lze podle § 15 odst. 8 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit při snížení základu daně.

RODINA

To už tady bylo...

aneb děti pracujících matek jsou šťastnější

Ženy budou osvobozeny od domácích prací vytvořením velkovývořoven, jeslí a školek a budou moci vykonávat zaměstnání a stát se tak plnoprávními členy společnosti. Tato změna s sebou přinese rozkvět lásky, protože manželství nebude spočívat na ekonomické závislosti ženy. Nešťastné svazky budou ukončeny jednoduchým rozvodem.

Tak pravil Bedřich Engels, jeden z otců socialistické myšlenky, už v 19. století. Zní to určitě zajímavě, ale z praxe si všichni pamatujeme tu socialistickou ženu, jak bok po boku socialistického muže tvoří za rozkvětu lásky lepší zítřky...

Doba socialismu je naštěstí pryč. Ale některé její myšlenky jsou značně houževnaté, neboť uplynulo sotva 15 let a už to tu máme zase. Jenomže tentokrát to nepřichází z Východu a neříká se tomu budování světlých zítřků, ale ze Západu a je to rovnost pohlaví a z ní vycházející fenomén „working mum“.

Nic proti emancipaci, ale...?

A už vidím, jak se na mě všichni vrhají, co mám proti emancipaci, děti pracujících matek jsou stejně šťastné nebo dokonce šťastnější než ty, s kterými jsou otrávené matky doma celý den a nevšímají si jich... ano, ano, ale zadržte! Já nechci kritizovat emancipaci. Ale mám pocit, že ta myšlenka, i třeba díky prezentaci médií nebo zneužívání jednotlivými osobami, trochu degeneruje.

Připomíná mi to umění. Každý umělecký sloh má tři fáze: rannou, vrcholnou a pozdní. V ranné fázi vznikne ta nová, velkolepá myšlenka — v tomto případě to, že je žena rovná muži, že má stejný intelektuální potenciál a měla by mít možnost ho rozvinout. V druhé se vytvoří ta nejlepší díla — v našem případě je to uskutečnění těchto myšlenek. Například právo ženy studovat, volit a být volena, pracovat, vybírat si životního partnera (ani do toho nemohla žena dříve moc mluvit). Ve třetí fázi už vše směřuje do slepé uličky, původní myšlenka se rozměňuje a na obzoru už se chystá něco zcela nového. Já sice nejsem věstec a nevím, co se chystá, ale mám pocit, že v té třetí fázi se právě nacházíme.

Foto: Mgr. Anton Frič

Po porodu? Po šestinedělí? Doma už rok? Nebo dokonce tři? Honem do práce!

Původní myšlenkou emancipace totiž bylo, že si žena bude moci vybrat, jestli chce být manželkou a matkou, nebo budovat kariéru. A z toho nám teď vzniklo, že nejlepší bude obojí najednou, i když jsou děti třeba ještě velmi malé. V Západní Evropě se skloubení zaměstnání s péčí o kojence pomalu považuje za jediný správný postup. Státy se tomu přizpůsobují. Staví se jesle (např. ve Francii), kam se můžou děti dávat už od dvou měsíců a existují v nich dokonce i oddělení pro nemocné děti! Žena může v pracovní době odstříkávat pro dítě mléko, může také v práci kojit.

Mateřská dovolená je finančně výhodnější než u nás, ale také mnohem kratší — většinou kolem tří měsíců. Potom už ženě nedrží místo a předpokládám, že když by pak zůstala s dítětem doma, už se jí ani nebude nic započítávat do důchodu, žádné sociální a zdravotní pojištění placené státem jako u nás apod. Prostě dělá se vše pro to, aby ženy mohly naskočit do procesu málem po šestinedělí a byly zase těmi jedinými správnými nezávislými ženami, těmi plnoprávními členkami společnosti.

Znamé téma: „studený odchov“

Ale není to trochu postavené na hlavu? Nebylo by lepší, kdyby radši ta mateřská trvala alespoň rok, po dobu kojení? Nebylo by to lepší pro ženu i pro dítě? Teď, když už je dostatečně známo a psychology potvrzeno, jak důležité je kojení, a to nejenom pro mléko, ale i fyzický kontakt mezi matkou a miminkem, tak se budeme zase vracet ke studenému odchovu? A i když třeba někdo kojit nemůže, nebylo by lepší, aby alespoň rok bylo dítě doma v klidu, bez ranního buzení a ježdění za mrazu, za deště, s rýmou někam do kolektivního zařízení?

Když naše chudinka ekonomika zvládne jakž takž financovat čtyři roky rodičovského příspěvku, tak nevěřím, že by západoevropské ekonomicky vyspělejší země neměly prostředky alespoň na rok. Myslím si, že ne každá matka touží po okamžitém návratu do zaměstnání a určitě jsou takové, které by to uvítaly.

21. století — děti jako zboží

Své dělá i tlak společnosti, nejenom finance. Po mnohaletém úsilí bojovníka za rovnost pohlaví je žena v domácnosti už něco jako anachronismus či rarita — líná bohačka, nebo naopak sociální případ, nebo slípka, která na víc nemá.

RODINA

V médiích se nám jako vzor prezentují ženy, které „zvládají dítě i kariéru, protože jenom mateřství by je nenaplňovalo“. Hm. Zvládají — za pomoci chůvy, která se o dítě celý čas stará a maminka se s ním pak vyfotí pro časopis.

Nedávno jsem četla zajímavý příspěvek z Austrálie. Jakási poslankyně tam přišla na jednání parlamentu se svým ještě ne šestitýdenním dítětem. Byla vykázána s tím, že tam přišla s cizí osobou, což se nesmí. Že byl kojeneček pokládán za osobu nebezpečnou jednání (asi aby nevynesl nějaké tajné informace?), je komické, ale zajímavá byla spíš dohra. Poslankyně se hájila tím, že kojí. Předseda parlamentu jí řekl, že si nemyslí, že by pro takhle malé nemluvně byl vhodným prostředím hlučný jednací sál, a že by měla být s dítětem tedy zatím doma. A strhla se hotová bouře — je to machista, diskriminuje ženy apod. Ale že

se zastal dítěte, to zůstalo naprosto bez povšimnutí. Pohodlí dítěte nezajímalo nikoho (asi ani jeho matku), hlavně že se žena může realizovat.

A ještě jeden pěkný příklad z tisku: na serveru iDnes říkal jakýsi český odborník na ekonomickou problematiku: „Rodina je pro ženu překážkou v kariéře. Máme málo manažerek. V Americe je to často tak, že manažerka porodí a velmi brzo předá dítě chůvě. U nás to tak BOHUŽEL zatím není.“

Ano, zatím není (alespoň v takovém měřítku). Ale nedělám si iluze. Jistě to k nám brzy dorazí. Už teď je tisk plný kritiky, jak na Západě už ženy pokročily... a my jen tak pořád kolem dětí...

A to mě docela šťve. Ženy se sice ohánějí svými právy na pracovní seberealizaci, ale co takhle práva kojenců na mateřskou péči a alespoň rok života v klidu

s mámou? Jenomže kojenci nám k tomu moc neřeknou, že, takže se vlastně jedná o nich bez nich.

Tragické podhodnocení

Rovnoprávnosti žen dnes prostě spočívá v tom, že budou makat jako chlapi a děti může vychovávat kdokoli. Já bych spíš čekala, že tak vyspělá a humánní společnost, za jakou se Evropa považuje, bude propagovat spojení matky a dítěte a umožní jim alespoň základní dobu v klidu koexistovat. Aby i ženy, které by si to jinak z finančních důvodů nemohly dovolit, neměly od začátku dítě jenom na půl úvazku, ale mohly se mu plně věnovat, alespoň když je tak malíčké.

A celá společnost by měla dávat jasné najevo, že péče o děti není jenom promarněný čas spojený s propadem společenské prestiže a finanční ztrátou.

Petra Helikarová

Žena a děti

Když maminka vejde do dětského pokoje, začíná právě ohňostroj v Maihaugenu. ... Anders i Hans musí vstát a jít se podívat z okna. Ale zanedlouho končí i tato podívaná. Dětem skončil nejdleší a nejšťastnější den z celého roku. A velký, dlouhý Anders bere najednou maminku kolem krku a líbá ji — a už je tu i Hans a chce se taky hubičkovat. — „Mami — díky — to byl krásný den. A tak báječně jsme se bavili, co říkáš...“

Sigrid Undsetová,

Nobelova cena za literaturu 1928

Benno — fňuká, ale přitom vesele poskakuje: „Tři kusy děček úplně vychlastala, rozuměno? Potom s mojí kutilskou pilou celou tu hromadu masa takhle rozporcovala, jasný, ... Takže byl problém, kam s tím masem, jasný! Moc smrdí.“

Elfriede Jelínková,

Nobelova cena za literaturu 2004

Obraz ženy a dítěte se v kultuře dvacátého století změnil. Je to jedna z věcí, jež ovlivnily stav naší civilizace, a výsledky sklízíme mimo jiné v podobě populační imploze: lze ji ovlivnit, aniž bychom změnili právě obraz ženy a dítěte? A co to vůbec pro ženu znamená — mít dítě? Je to povinnost? Nebo radost? — ptají se mne Hospodářské noviny. Dokážeme si pod takovými slovy ještě něco představit?

Pojem „mateřská povinnost“ u nás vymizel dříve než v západní Evropě: v Německu se používal ještě v sedm-

desátých letech, u nás jsem ho naposledy viděla v lékařském časopise z padesátých let. Představoval analogii branné povinnosti pro muže a spolu s ní vyjadřoval skutečnost, že život ve společenství přináší lidem kromě nepopíratelných výhod také jisté úkoly.

V našem prostředí se odjakživa považovalo za samozřejmost, že „mateřskou povinnost“ lze plnit i jinak než biologickým mateřstvím — tisíce řeholnic i civilních celibátních žen působily jako zdravotní sestry, učitelky, pečovatelky, chůvy... Ale v zásadě platilo, že mateřství je úběžník ženského života, který mu dává smysl, a který současně nese strukturu předávání hodnot ve společnosti: „Ruka, která hýbe kolébku...“

Teprve totalitní režimy dvacátého století tuto samozřejmost zpochybnil: nacisté se sice snažili různými způsoby povzbudit biologické plození, ale s nástupem války hnali ženy do válečné výroby; komunisté v očekávání třetí světové války zorganizovali podobný Totaleinsatz a vtiskli naší společnosti představu, že „práce“ je cosi, co i žena — matka vykonává mimo dům: péče o děti se do ní nepočítá.

K těmto stereotypům se česká společnost od poloviny devadesátých let opět vrací; nejde ovšem o české specifikum, ale o obecný evropský trend. Nemluví se o kolektivních zájmech, spíše o individuální seberealizaci, ale výsledek je týž. Tisícům matek se dává najevo, že péče

o děti je něco druhořadého, s čím se sice počítá, ale co nestojí za dlouhodobé celodenní úsilí. Řada žen si tento názor uloží do podvědomí a jedná podle něho.

Žena, která odmítá mateřství, přitom ale sama zůstává dítětem: říká se tomu „syndrom Petera Pana“. Jestliže přese všechno nějaké dítě má („pořídí“ si je, jak říkává), staví se k němu ne jako matka, ale jako žárlivá starší sestra. — Naopak matka, která své mateřství pozitivně přijme, jím sama dozrává a rozvíjí svou osobnost právě tím, že se učí ji pokračovat.

Jakou „radost“ znamenají děti pro matku? Sigrid Undsetová (viz citát) o tom psala v době, kdy z jejích tří dětí nemocná dcerka zemřela, nejstarší syn Anders padl a Hans bojoval ve Spojeneckých jednotkách proti Německu. Znamená „mateřská radost“ vlastně jen vzpomínky? — Do jisté míry ano: radost je právě to, co si zapamatujeme. Ale nejen to. Matka, která se věnuje dětem, přetváří svět kolem sebe, vytváří svět, z něhož roste budoucnost širšího společenství. A tak smysl jejího úsilí přetrvává: domov, který vytvořila, žije déle než ona i než její děti. Je to tvůrčí dílo, které do sebe vstřebalo mnoho obtížné a nepřijemné práce (stejně jako malba stropních fresek nebo objevování polů nebo základní výzkum) a lze je poměřovat právě jen tím, co bylo vytvořeno.

Michaela Freiová

(vyšlo v Hospodářských novinách)

RODINA

Česká rodinná politika na rozcestí

Akutně potřebujeme odvrátit tíše se aktivizující proti-rodinné tendence

Málokterá politická oblast je dnes v Evropě sledována s takovou pozorností, jako rodinná politika. Důvodů je hned několik: kromě vzniku řady nových forem soužití, jejichž obecná společenská akceptace vede k oslabení přitažlivosti a prestiže tradiční rodiny, je to také negativní demografický vývoj.

Zatímco v sousedním Německu patří rodinná politika od doby konzervativních vlád v 50. letech k prvořadým politickým prioritám, u našich východních sousedů, na Slovensku, v Polsku či vzdálenějším Maďarsku se politika orientovaná na komplexní podporu rodiny zdárně rozvíjí teprve téměř patnáct let; od doby pádu totality s její populační pseudo-rodinnou politikou. Východiskem všech tamních forem rodinné politiky je všestranná podpora rodin, a to nejen finančními prostředky, ale rovněž budováním dostupného systému pro-rodinných služeb a vzdělávání. Cílovou skupinou, kterou stát podporuje, je na prvním místě rodina založená na manželství, resp. na manželském a rodičovském vztahu, jak trefně poznamenává slovenská koncepce státní rodinné politiky z 90. let.

Sociální dávky nemohou podpořit rodinu a porodnost

Oproti dobrému příkladu ze všech států střední Evropy Česká republika rodinnou politiku dosud nemá a podpora rodiny je roztržena do nekoordinovaného systému různých opatření. Důvodem pro tuto situaci byl nejprve liberální přístup Klausových vlád, které soustředily podporu rodiny jen do systému chudinské péče v sociálním zabezpečení. Další vlády sice téma rodiny postulovaly mezi své priority, ovšem spíše než s ohledem na zájmy existujících rodin tomu bylo kvůli snaze podnítit populační růst, a to bez ohledu na formu, jakou se to stane, a prostředí, v němž budou nově rozené děti vyrůstat.

Priorita populačních cílů je dosud patrná zejména v sociálně-demokratickém diskursu sociální politiky. Přesto nelze posledním vládnám upřít zlepšení, k nimž v posledních letech došlo. Pravda, nově vytvořený vládní výbor pro děti, mládež a rodinu byl již dva roky po svém založení pro jistotu zrušen, a to ihned poté, co ministři Zemanovy vlá-

dy zjistili, že tento orgán hodlá skutečně něco dělat.

Na druhé straně vznikl před téměř dvěma lety odbor rodinné politiky a sociální práce na Ministerstvu práce a sociálních věcí. Ten letos předložil vládě Národní zprávu o rodině (po vzoru některých sousedních zemí), která je na vládní dokument překvapivě kritická k současné formě podpory rodiny a manželství. Rovněž zde byl zahájen dotační program, z něhož jsou mj. podporovány poradny pro ženy a dívky v situaci tzv. nechtěného těhotenství nebo programy přípravy snoubenců a mladých lidí na manželství, kdy žadatelé mohou být i církevní právnické osoby. Vzhledem k dosavadní politice státu to lze považovat za znamení možného obratu k lepšímu.

Na koncepci se pracuje (už dlouho)

Zásadní důležitost však bude mít teprve koncepce rodinné politiky, která by podle vlády měla být hotova do podzimu příštího roku. Tento dokument má pro následující vývoj klíčový význam, neboť by měl určit rámcové cíle toho, co vůbec stát má podporovat a jakým způsobem. Je známo, že v Evropě existuje celá řada modelů podpory rodiny, od konzervativního, typického pro středoevropské státy, přes britskou liberální rodinnou politiku po skandinávský sociálně-demokratický model sociálního státu.

Přestože bychom mohli očekávat, že Česká republika bude přirozeně směřovat k tradičnímu středoevropskému modelu založeném na podpoře všech autonomních funkcí rodiny, především výchovných, regeneračních a pečovatelských, reálná situace vyhlíží odlišně. Cenzura komunistické doby způsobila, že stojíme opět na počátku a není příliš na co navazovat. Jednotlivé politické proudy a strany proto hledají po celé Evropě to, co jim je nejbližší.

Je švédský model tím pravým příkladem?

Jaký div, že liberální strany se ohlíží zejména po tradičním britském liberálním systému, založeném na podpoře těch nejchudších, především pak rodin samoživitelů. Skutečnost, že tato politika vedla k tomu, že se ve Velké Británii

zvýšil počet dětí žijících v těchto rodinách na více než hrozivých 40 %, nikoho zřejmě příliš nezajímá...

Podobně sociální demokraté se zalíbením hledí do Švédska, kde má každé dítě právo na pobyt v jeslích a matky tak mohou svou práci vykonávat jen s krátkým přerušením pro porod (ohled na blaho dítěte není problémem, které by Švédsko chtělo řešit — stačí prý přece, aby jesle byly hygienicky čisté a útulné). Že ovšem tamní systém nutí oba rodiče, aby pracovali na plný úvazek, neboť jinak by neměli možnost přežít, opět není zřejmě žádnou překážkou. Stejně jako nejvyšší stupeň rozvodovosti v EU a rozklad dělby rolí v rodině, který vedl rovněž k jednomu z nejvyšších počtů samoživitelů v Evropě. Stát tuto formu života svým systémem dávek podporuje natolik, že Švédsko je dnes zemí, kde každý druhý otec končí doslova na dlažbě, neboť mnohé matky usoudily, že je snazší a finančně daleko výhodnější vychovávat děti za pomoci státních jeslí a školek bez pomoci druhého pohlaví.

Další politický proud, komunisté, považuje za svůj cíl obnovit populační politiku, která zde fungovala před rokem 1989 (výše uvedený model skandinávské rodinné politiky je ovšem tomuto cíli velmi blízký, takže zde by se KSČM s ČSSD snadno shodla). Zbývají tak pouze lidovci, kteří se orientují na tradiční konzervativní model podpory přirozené a autonomně fungující rodiny. Zde je ovšem značným problémem malá schopnost tento model prosazovat konkrétními kroky, zejména v situaci, kdy je klíčový vládní resort v rukou sociální demokracie.

Chce to víc občanské aktivity

Problémem české rodinné politiky však nejsou jen stanoviska politických stran, pohybující se od negativistických po ryze populačně orientované. Závažným nedostatkem je také absence aktivit neziskového sektoru ve sféře koncepční činnosti a artikulace zásadnějších požadavků (vyjma občasných volání po zvýšení finančních dotací). Ve srovnání se sousedním Německem, kde existuje rozvinutá síť celostátních pro-rodinných organizací a střešních svazů vstupujících do aktivního dialogu se státem, je stav v naší zemi tristní. To ostatně pla-

RODINA

tí i v porovnání s dobrou sebezpůsobovací schopností sdružení zaměřených na podporu rovnosti žen a mužů.

Pro-rodinný lobbying proti genderovému kýči rovných příležitostí

Přesto situace není zcela neutěšená. Současně s nárůstem zájmu vlády o rodinná témata se zdvihá v posledních letech i zájem některých pro-rodinných organizací o diskusi. V posledních několika letech se konala celá řada konferencí na téma rodina a rodinná politika. Jednu z posledních uspořádalo dokonce i ministerstvo práce a sociálních věcí za účasti předsedy Papežské rady pro rodinu kardinála Alfonso Lopéz Trujilla či náměstka ministra práce Bushovy vlády, šéfa národní iniciativy USA za zdravé

manželství Wade Horna.

Prostoru, který vzniká nejen v politice, ale i v médiích je nutné využít, a to právě dnes, kdy se stát rozhoduje o svém přístupu k rodině a k manželství. Pokud tohoto prostoru nebude využito ke skutečně pro-rodinnému lobbyingu, pak akutně hrozí, že se česká rodinná politika soustředí jen na populačně a genderově orientovaná opatření, jejichž hlavní cíl se soustředí v přenesení přirozených funkcí rodiny na stát. Taková řešení důvěrně známe z let nedávno minulých... Zmíněná tendence je koneckonců patrná v dnešní diskusi o obnově výstavby jeslí, která se vede přes jednoznačně negativní postoj dětských psychologů a dokonce i ministerstva zdravotnictví, pouze s ohledem na cíl státu zapojit všechny

otce i matky do pracovního procesu.

Právo volby verbálně oslavované často právě bojovníky za rovné příležitosti žen a mužů je pak týmiž lidmi ve skutečnosti nemilosrdně likvidováno. Není náhodou, že právě proto se dnes dokonce na celoevropské úrovni v odborném prostředí zvedá masivní odpor vůči skandinávskému modelu rodinné politiky. Nesouhlas lze slyšet na nejrůznějších mezinárodních konferencích a ministerských jednáních. Doufejme, že i Česká republika se bude řídit svou zkušeností z minulosti a postulovat takovou rodinnou politiku, která bude podporovat vnitřní soudržnost rodin, a nikoli vzájemný boj jejich jednotlivých členů proti sobě.

Dr. Vojtěch Belling

Vranovská konference o rodinné politice EU

V klidném prostředí duchovního centra při poutním chrámu Narození Panny Marie ve Vranově u Brna se koncem listopadu sešly čtyři desítky lidí činných v neziskových organizacích, zabývajících se posílením a obranou tradiční rodiny. Účastníci třídení pracovní konference se na toto moravské mariánské poutní místo sjeli z 11 zemí bývalého socialistického bloku: České republiky, Estonska, Chorvatska, Lotyšska, Litvy, Maďarska, Polska, Rumunska, Ruska, Slovenska a Slovinska.

Stejně tak spektrum organizací, jež reprezentovali, bylo poměrně široké: od domácí Společnosti pro podporu rodiny (která byla jedním ze tří pořadatelů) zabývající se reflexí aktuálního postavení rodiny z hlediska politického a společenského formou pravidelných *Dopisů na měsíc* až po ryze prakticky zaměřené Kolpingovo dílo, nebo pracovníky katolické školy z Estonska, pedagogicky pracující s dospívající mládeží. Přípravy i průběh konference byly od počátku svěřovány přímluvě Blahoslavené Panny Marie.

Memento pro Evropu

Původní myšlenkou byla prostá otázka: Co my, země střední a východní Evropy, obtěžkané dědictvím čtyřicetileté devastace svobodné společnosti marxistickou ideologií, můžeme a chceme přinést do společné Evropy? Na co chceme upozornit ostatní země Evropského společenství, které touto zkušeností neprošly a které snadno podléhají socializujícím a jinak znesvobodňujícím vlivům

pod jinými, možná líbivějšími názvy?

S nápadem přišla ředitelka programu Rodinné hodnoty pražského Občanského institutu a zakladatelka Společnosti pro podporu rodiny Michaela Freiiová. Společně s Dr. Jiřím Ludvíkem ze sdružení YMCA-Živá rodina, který měl z dřívější spolupráce v rámci YMCA mnohé dlouholeté kontakty na podobně zaměřené lidi z bývalých socialistických zemí, se bez odkladu pustili do příprav: oběsilání a zvaní účastníků a získávání finančních prostředků.

Rodina je pro společnost jako jádro atomu

Logo Vranovské konference znázorňuje rodinu jako síť vzájemných vztahů — jako postavy rodičů a dětí, které se vzájemně dotýkají jeden druhého a stojí na společném podkladu, jež je zároveň sjednocuje v kruhu: nikdo nestojí sám a společně tvoří jeden celek. Autorka loga Angelika Khomová o jeho myšlence říká:

Zadání bylo vyjádřit rodinu jako celek, složený z vzájemně propojených jednotlivců, který je svébytný ale zároveň otevřený ven. Na tvorbě loga jsme si dali záležet. Chtěli bychom dát život skutečnému fóru PRO RODINU napříč Evropou a logo má být jeho tvář.

Jednání a výstupy

Po úvodním seznámení každý z účastníků přednesl asi desetiminutový referát o situaci v jeho zemi a o praktických zkušenostech organizace, kterou zastupuje. Po té se společně pracovalo na zásadním

dokumentu, tzv. Vranovské deklaraci, která byla v plném znění otištěna v 5. čísle *RC Monitoru* a je k nalezení též na internetové adrese <http://profam.x-base.cz> v sekci Konference.

Část jednání byla vyhrazena setkání se zástupci z řad politiků. Například z Polska přijel poslanec polského parlamentu Artur Zawisza, z Prahy poslanec ODS Marek Benda. Vranovské fórum je ve spojení s dalšími poslanci ze zemí střední a východní Evropy, kteří se v letošním roce rodiny připojili k Deklaraci z Mexico City, jež je jakýmsi manifestem politických postojů bránících přirozený řád stvoření, instituci manželství a rodinu.

Jana D. Pláteníková